

Ikuisesti, Kalpeina Kuoleman Muistoina

Horna

Yön vaelluksella läpi hämämetsäin tuuli kylmyyden ja talven m
yrskyä yli meidän
jotka ratsastaen tulivat murskaamaan elämän ilossa ja valossa.
He, jotka ovat kuolemattomia.
Ikuisen elämään suotuja kuten mekin, yksi synkkä myrsky Hänen
liekistään.
Me olemme Hänen pahuutensa sieluja, musta viikate niittäen eläm
än ilossa ja valossa.
Kuin kylmyys ja talvi yli Suomen, me saavuimme pois menneestä,
ajasta jonne meidän on kaipuu sillä sieltä sikiää ikuinen kuole
ma, tuhansien vuosien kunnian auer.
Meidän valtakuntamme...
Me palaamme hallitsemaan korkeimmalla ja suurimmalla mahdilla,
Hänen poikinaan, kuninkaina.
Pohjolan istuimilla.
Te, kuolemaan kahlitut joiden joukossa kerran kuljimme.
Teidän verenne on virtaava!
Heikon rotunne häpäisemille maille nousee tuli, Hänen liekkinsä
mustana roihuten.
Liekit nielevät kotinne, elämäkylistä tuhkakyliä...
Me ratsastamme yli Kuolemananne.
Tuomiopäivän monumentteina ruumiinne, luina tuhkan mustaamina,
ovat kunnian muistoja vuosituhansia kylmässä, talven tuulissa v
alittaen keihäiden painona.
Me katsomme oli mennessämme, yli korpitantereiden ratsastuksen,
polkuja joita Kuolemanne koristaa,
polkuja joita nyt vain suru kulkee muistojemme ilossa.
Niiden varsille elämähyljänneet luunne ovat kerätyt.
Ikuisesti, kalpeina kuoleman muistoina.